

ZSEBFOCI

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 13. szám, 2019. március 29.

Tizenhét vagy tizennyolc éves lehettem, amikor az Alföld kapujának tartott kisvárosban megjelent úgy tucatnyi fiatal, pesti képzőművész. Tanulmányaik vége felé jártak. A helyi múzeum anyagának rendbetétele, egy állandó kiállítás megrendezése volt a feladatuk.

A hosszú haj akkoriban még rendőri vegzálást vont maga után, az öltözködésükről meg a legenyhébb jelző, hogy extravagánsak voltak.

Akkor láttam először, hogy valaki fodrásznál mosat haját. Feljártak az ifjúsági klubba, ahol zenéltünk.

Kiforratlan, lázadó kamaszként azt képzeltem, akkor vagyok vagány és hozzájuk hasonló, ha bal kezemet nyújtom kézfogáskor, a másikat pedig a zsebemben tartom.

Mígnem egyikük félrevont, és finoman, de határozottan figyelmeztetett, mekkora prosztóság már ez, nem ettől leszek különleges.

Mindez azért jutott eszembe, mert hovatovább a felfüggesztéséért rimánkodó magyar miniszterelnökről nem látni olyan fotót, ahol ne lenne valamelyik keze a zsebében, vagy akár mindkettő, mint legutóbb a brüsszeli diadalra való bevonulásakor, népes sleppje élén.

És nincs egy piros bársonyfarmeres, hosszú hajú vagy öltönyös, frissen nyírott, aki finoman félrevonná.